

РЕШЕНИЕ

№ 9871

гр. София, 12.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 20.02.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева
Младен Семов

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **12908** по описа за **2025** година докладвано от съдия Даниела Гунева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно по чл. 63в ЗАНН (Закон за административните нарушения и наказания) във вр. чл. 208 и сл. по глава XII от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Постъпила е касационна жалба от директор на Дирекция "Анализ на риска и оперативен контрол" при АПИ против Решение № 3964/03.11.2025 г. по АНД № 12446/2025 г. по описа на СРС, с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № 9376/02.06.2023 г. издадено от директор на Дирекция "Анализ на риска и оперативен контрол" при АПИ, с което на Й. Н. Н. за нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а", пр. 2 от Закона за пътищата във вр. чл. 7, ал. 1, т. 5, б. "в", вр. чл. 8, ал. 1 и чл. 37, ал. 1, т. 1, пр. 1 от Наредба № 11 от 03.07.2001 г. на МРРБ за движение на извън габаритни и/или тежки ППС, на основание чл. 53, ал. 1 от ЗАНН е наложено административно наказание "глоба" в размер на 3500 лв.

В жалбата се изтъкват доводи за неправилност на съдебното решение, като се излагат подробни аргументи.

В съдебно заседание касаторът се представлява от юрк. Н., който поддържа жалбата и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът по касационната жалба Й. Н. Н. оспорва жалбата с писмен отговор. В съдебно заседание редовно уведомен не се явява и не се представлява.

Представителят СГП дава заключение, че касационната жалба е неоснователна, а решението на СРС следва да се остави в сила.

Съдът, като взе предвид изложените в жалбата оплаквания, становищата на страните и събраните по делото доказателства, след касационна проверка на обжалваното решение по чл. 218, ал. 2 от АПК, приема за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима – подадена е в срок от надлежна страна, атакува невлязъл в сила съдебен акт на районен съд, постановен в производството по Глава трета Раздел V на ЗАНН и подлежи на разглеждане.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

С обжалваното НП е реализирана административно-наказателната отговорност на Й. Н. затова, че на 02.05.2025 г., в 10, 10 часа, на път АМ Х., км. 0+200, на отбивна площадка в посока [населено място]-гр.В. е управлявал и извършвал превоз на товари с МПС с четири оси марка "ДАФ" с рег [рег.номер на МПС] като в процеса на проверката е установено, че водачът извършва превоз на земна маса, видно от товарителница №0075761/02.05.2025г. без разрешение за дейности в рамките на специалното ползване на пътищата /разрешително/, съгласно изискванията на чл. 8 ал.1 от Наредба № 11/03.07.2001 г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС (Наредбата), както следва:

1. При измерено разстояние между осите 1, 38м., сумата от натоварване на ос, на двойната задвижваща ос на МПС е 33,300т. при максимално допустимо натоварване на оста 19т., съгласно чл. 7, ал. 1, т. 5, буква "в" от Наредбата, като превишението е с 14.300т.

Административнонаказващият орган вземайки предвид, че съгласно чл. 3, т. 2 от Наредбата, при надвишаването на нормите по чл. 7 ППС е тежко, като съгласно чл. 26, ал. 2, т. 1 б. "а" от ЗП движението на извънгабаритни и тежки ППС е забранено и се осъществява само с разрешение /разрешително / за превишаване на максимално допустимите норми по раздел Втори от Наредба № 11 на МРРБ.

За извършеното нарушение бил съставен на място АУАН № 0010842 за нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а" от ЗП във вр. чл. 7, ал. 1, т. 5, б. "в", с чл. 8, ал. 1 и чл. 37, ал. 1, т. 1 от Наредба № 11 от 03.07.2001 г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС, който бил предявен на жалбоподателя и подписан от него без възражения. С разписка бил връчен екземпляр от акта срещу подпис на жалбоподателя. След съставяне на АУАН не постъпило писмено възражение в законоустановения тридневен срок. Въз основа на АУАН, АНО издал обжалваното НП на 02.06.2025 г.

Районният съд е приел, че описаната в АУАН и НП фактическа обстановка се потвърждава от събраните по делото доказателства. Приел е липса а допуснати съществени процесуални нарушения.

Направил е извод, че субект на административно-наказателна отговорност по чл. 53, ал. 1, т. 2 от ЗП не може да бъде всяко физическо лице, което наруши законово установената забрана по чл. 26, ал. 1, т. 1 б. "а" от ЗП за движение на извънгабаритни и/или тежки пътни превозни средства без надлежно разрешение, т. е. кръгът на субектите се изчерпва със собствениците на извънгабаритни и/или тежки ППС или превозвачите по смисъла на § 1, т. 5 от Закона за автомобилните превози. Във връзка с последното е счел, че Н. не може да бъде субект на вмененото му нарушение и неправилно е санкциониран по чл. 53, ал. 1, т. 2 от ЗП.

Изложил доводи, свързани с ТР №2/08.10.2025г. на ОСС на НК на ВКС по т.д.№ 5/2023 на ВАС. Решението на СРС е правилно.

Настоящата касационна инстанция счита, че проверяваният съдебен акт не страда от изложените в касационната жалба недостатъци, а именно касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК. Фактите са установени правилно и в пълнота от районния съд, като при тяхната съвкупна преценка е изведен правния извод за неправилно ангажирана административно-

наказателна отговорност на санкционираното лице за нарушение по чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а" от ЗП. С цитираното тълкувателно решение е прието, че водач, който управлява извънгабаритно или тежко пътно превозно средство без надлежно разрешение, извършва нарушение по чл. 177, ал. 3, т. 1 във връзка с чл. 139, ал. 1, т. 2 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), а не по Закона за пътищата. Това решение се прилага, когато водачът не е собственик на превозното средство или лицензиран превозвач и не е наредил превоза (например, когато е назначен по трудов договор), което не е спорно по делото.

Направената служебна проверка в рамките на чл. 218 АПК не сочи наличието на пороци в обжалваното решение, които да представляват касационни основания за отмяната му. Ето защо решението като валидно, допустимо и правилно следва да бъде потвърдено.

Мотивиран от горното и на основание чл. 221, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд – София град

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3964/03.11.2025 г. по АНД № 12446/2025 г. по описа на СРС.

Решението е окончателно.

Председател:

Членове: